

"Eiköhän aleta jo mennä!" sanoi Pihla kooten tavaransa eteisestä. Itsekseen hän jatkoi turhautuneesti puoliääneen: "En ymmärrä miksi tämä pitää hoitaa näin vaikeasti. Lähimetsikkö olisi mielestäni käynyt aivan hyvin." Esikoinen, jolla oli aina ollut tarkka kuulo, totesi moittivasti: "Isähän rakasti merta, se oli hänelle kaikki kaikessa. Olisi sairaan itsekästä pakottaa hänet viettämään ikuisuutensa muualla kuin missä hän itse tahtoo." "Tiedän, tiedän. Kaikesta huolimatta rakastin isääsi - rakastan edelleen - ja olisin toivonut hänen olevan hieman lähempänä, jotta voisin käydä katsomassa häntä useammin. Käytännössähän tämä tarkoittaa, että minun on asetettava samaan paikkaan, kun aikani koittaa, mikäli haluan olla hänen kanssaan", Pihla vastasi häivähdys katkeruutta äänessään, mutta kuitenkin lempeästi. Esikoinen huokaisi. "Niin, yleensähän tämä asia päätetään yhdessä. Tarkoitan niiden kesken, jotka ovat kimpassa. Isä oli kyllä tässä asiassa jääräpää, vaikka muuten ottikin kaikki porukat ja erityisesti perheen hyvin huomioon." "No, aletaanhan lähteä, jotta ehdimme ennen pimeään tuloa. Käyn nostamassa isän kyytiin." Pihla suunnisti kohti autotallia, jossa Leppo oli ollut viileässä ja pimeässä poismenonsa jälkeen. Pihalla hän pysähtyi kuuntelemaan talon takaa kuuluvaa ääntä; lähimetsikkö siellä humisi vaativasti. Huminassa oli surumielisyyttä, mutta myös hitunen närkeä. Pihla ymmärsi sen sisimmässään. He olivat asuneet tässä talossa pitkään ja suhde metsikköön oli kasvanut kiinteäksi. Se ei olisi halunnut luopua ystävästä, joka oli viettänyt paljon aikaa sen kanssa ja hoitanut sitä. Leppo makasi autotallin perällä kauniissa kelopuisessa arkussa. Leppo oli itse veistänyt arkun lähimetsikön kuivuneista oksista, joita oli kerännyt hoivatessaan puuystäviään. Kissa makasi arkun päällä ja raotti toista silmäänsä Pihlan lähestyessä. Vaikka puut olivatkin kissalle lähinnä mukavia kynsimisalustoja, se tunsikin edelleen yhteenkuuluvuutta isäntänsä kanssa, joka lepäsi levollisesti puisten ystäviensä syleilyssä. Pihla hätisteli lempeästi kissan pois. Raottaessaan kantta ja vilkaistessaan sisään hän mietti, että olisiko sittenkin pitänyt hoitaa tämä kuten sivistyneessä maailmassa oli nykyään tapana. Oli kunnalliset ruumiiden säilytyspaikat ja toimistot, jotka hoitivat käytännön asiat. Mutta ne toimivat pääasiassa kaupungeissa ja asutuskeskuksissa. He olivat kauan sitten palanneet juurilleen tänne maalle ja lähimpään keskukseen oli matkaa kymmeniä kilometrejä. Ei, kyllä tämä oli parempi hoitaa näin. Leppokin oli toivonut sitä ja siitä oli sovittu yhteisesti jo kauan sitten. Pihla sulki kannen ja huomasi samalla, ettei se mennyt enää kiinni aivan tiiviisti. Muutos oli jo alkanut, tämä asia pitää hoitaa nyt kiireellisesti, Pihla totesi. *** Nuorimmainen istui auton takapenkin nurkassa ajatuksiinsa vaipuneena. "Onko jokin hullusti?" kysyi Pihla vaistotessaan kuopuksen synkkyuden. "Siis sen lisäksi, että sinulla on ikävä isää." Kuopus huokaisi ja vilkaisi ulos auton ikkunasta. "Äiti,..." "Niin?" "Koulussa ... Raita ja Tuomi nauroivat minulle ja sanoivat puusta pudonneeksi. Mitä se tarkoittaa, oliko se tuhmasti sanottu?" Pihla katsoi poikaa tyynnyttelevästi taustapeilin kautta. Tässä perheessä asiat oli aina puhuttu suoraan haki ja äiti katsoi sen nytkin parhaaksi lähestymistavaksi. "No heidän tarkoituksensa oli varmaan kiusoitella sinua, mutta eivät he itsekään luultavasti tiedä mistä tuo sanonta on peräisin. Jokaisesta kiusoittelevasta ei kannata ottaa nokkiinsa, mutta jos he jatkavat sitä kerro minulle, niin selvitetään asia, joo!" "Joo, mutta mitä se sitten tarkoittaa?" "Se liittyy historiaan. Katsos joskus aikoinaan, kun kulttuurimme ei vielä ollut kovin kehittyntä, kukaan ei poiminut varovasti ja huolella puiden hedelmiä, kuten nykyään tehdään. Hedelmät saivat pudota vapaasti ja joskus ne saattoivat vaurioitua, jos puun alusta ei ollut sopivan pehmeää maastoa. Pahimmin vaurioituneet hedelmät alkoivat helposti mädäntyä. Jotkut, tosin hyvin harvat, vain hieman mädänneet hedelmät saattoivat selviytyä, mutta yleensä se kuitenkin jätti jälkensä. Nykyään sellaista ei

enää pääse käymään ja jos joku haukkuu toista mädäksi hedelmäksi, se on kyllä pahimman luokan panettelua, joka ei voi pitää paikkaansa.” ”Minä näin viime yönä hirveätä painajaista”, esikoinen huokaisi. Tyttö olikin ollut koko aamun väsyneen oloinen. ”Yksi poika kertoi koulussa kauhuelokuvasta, jonka nimi oli ’Moottorisahamurhaaja’. Siinä oli joku hullu mies, joka kaatoi moottorisahalla puita talonsa takana olevasta metsiköstä ja lämmitti niillä taloaan!”. Pihla tuhahti harmissaan: ”Kaikenlaisia sairaita elokuvia sitä tehdäänkin. Joskus tuntuu, että joillain ihmisillä on jo ennen poismenoaan puupää. Unohda! Ne ovat vain sairasta mielikuvitusta.” Kuopus, joka Pihlan mielestä oli aina ollut erittäin empaattinen ja ymmärtäväinen ikäisekseen, koetti muuttaa puheenaihetta: ”Meillä alkoi koulussa yhteiskuntaopin kurssi, jossa käsitellään metsänhoitoa. Opettaja Tammi sanoi, että meidän velvollisuutemme menneitä sukupolvia kohtaan on hoitaa lähimetsiköitämme. Kaupungin pomot kuulemma yrittävät pihistellä metsänhoidosta ja jotkin metsiköt pääsevät ränsistymään tosi huonoon kuntoon.” ”Niin”, Pihla sanoi mielissään, että keskustelu siirtyi pois kauhuelokuvista. ”Se tosiaan on tärkeää ja velvollisuutemme. Ennen vanhaan, kun ihmiset elivät tiiviissä perheyhteisöissä, lähimetsiköt hoidettiin perheen voimin. Se oli luonnollista, kun koko suku oli saanut viimeisen sijansa lähimetsiköstä. Yhteisöllisyys oli silloin voimissaan ja jos joskus oli levoton tai surullinen olo, saattoi mennä kävelemään omaan lähimetsikköönsä ja kaikkien rakkaiden läsnäolo rauhoitti ja tyynttyi olon nopeasti.” Pihla vaipui hetkeksi ajatuksiinsa ja tuijotti ohi kiitävää rauhallista maaseutumaisemaa. Sitten hän jatkoi: ”Nykyään kun suurin osa ihmisistä asuu kaupungeissa ja suvun jäsenet vielä varsin hajallaan, se ei enää toimi. Toki kaupunkeihin on jätetty puistoja ja metsiköitä, joihin voi mennä rauhoittumaan, mutta ei siellä koe samanlaista yhteyttä, kun oma lähisuku saattaa olla sijoitettu useaan eri metsikköön. Metsiköiden hoitokin on usein retuperällä, koska läheisen yhteyden puuttuessa kukaan ei tunne sitä tärkeäksi. Ihmiset voivat kyllä käydä vierailemassa yksittäisten puiden luona ja hoitaa niitä, mutta jos vieressä oleva puusto on pahasti rämettynyt, ei mikään puu siellä voi todella hyvin.” Hänen ääneensä tuli tiukempi hieman vihainen sävy: ”Päättäjät ajattelevat valitettavasti asiaa enimmäkseen rahan kannalta. Yleinen mielipide tuntuu olevan, että kyllä ne puut siellä aikansa kasvavat ja jos kuolevatkin, niin päästään sitten siitäkin rahareistä eroon. Ei ihme, että pahoinvointi ja levottomuus kaupungeissa kasvaa.” Kuopus pohti kuulemaansa hetken. ”Opettaja kertoi myös, että jotkut ihmiset ovat perustaneet yksityisiä metsiköitä. Siellä puuvanhuksiakin hoidetaan tosi siististi, mutta siitä joutuu maksamaan erikseen.” ”Se on hyvä, että ihmiset edes ovat huolissaan asiasta ja yrittävät tehdä sille jotain. Yksityiset metsiköt eivät kuitenkaan ratkaise ongelmaa, koska läheskään kaikilla ei ole varaa maksaa suuria summia metsänhoidosta”, valitteli Pihla. Esikoinen puuttui puheeseen: ”Mutta onhan metsiköiden hoito tärkeää meidän kaikkien kannalta. Jos puita ei hoideta, ne eivät tuota hedelmää ja koko yhteiskunta kuihtuu.” ”Harvinaisen valistuneesti ajateltu”, sanoi Pihla tyytyväisenä. ”Ongelma onkin siinä, että hedelmällisessä iässä olevista puista kyllä huolehditaan, mutta sen jälkeen niistä ei enää olla kiinnostuneita.” ”Saatteko te joskus isän kanssa ihan omia lapsia?” esikoinen kysyi. ”Toivottavasti”, Pihla sanoi haikeasti. *** Ajo jatkui kohti etelää, kohti meren rantaa. Tien laidalla kasvoi harvaa puustoa. Nämä olivat kuitenkin villejä puita - puita jotka olivat kyllä osa kokonaisuutta ja pystyivät perustason yhteyteen, mutta eivät olleet elämän puita. Sen näki jopa niiden rakenteesta, mutta parhaiten sen tunsisi sisällään korkean tason yhteyden puuttumisena. Pihla ajatteli lasten kanssa käytyä keskustelua ja muisteli miten he Lepon kanssa olivat hankkineet lapset. Pihla oli tavannut Lepon eräässä nuorison tapaamispaikassa – radikaaliryhmien tapaamisessa, olisi joku vanhempi kansalainen voinut sanoa. Pihla ei itse kuitenkaan pitänyt toimintaa mitenkään radikaalina. He vain olivat nuoria, jotka halusivat ajatella omilla aivoillaan ja päättää itse elämästään. Elämä oli

kaupungistuneessa yhteiskunnassa hyvin säänneltyä ja lasten hankinnastakin oli tarkat säädökset. Kaikille ei suotu lapsia kasvatettavaksi. Pihla ja Leppo olivat kuitenkin halunneet lapsia omilla ehdoillaan ja myös kasvattaa heidät yksilöllisesti rakastaen. Kaupungeissa lasten kasvatus hoidettiin pääasiassa suurissa tarhoissa ja nimetyt vanhemmat saivat tavata lapsiaan vain säännösten mukaan. Kokonaan vanhemmuudesta ei ollut luovuttu, sillä johtavat psykologit olivat todenneet lasten tarvitsevan kiinteitä vanhempisuhteita kehittyäkseen jotakuinkin tasapainoisiksi. Tehokkuuden nimissä vanhemmuus oli kuitenkin optimoitu niin, että vanhemmat tapasivat lapsiaan vain tietyn tarkasti lasketun määrän viikossa ja tällöinkin oli noudatettava tarkasti psykologien laatimia sääntöjä tehokkaan lapsisuhteen aikaansaamiseksi. Muulloin vanhemmat saattoivat keskittyä olemaan tuottoisia kansalaisia lasten häiritsemättä elämää ja lapsia puolestaan koulutettiin yhteiskuntaan suurina ryhminä tehokkaaksi suunnitelluilla menetelmillä. Onneksi kaupunkialueiden ulkopuolella oli vielä olemassa tilaa toisinajatteleville yksilöille. Kaupunkien johtajilla oli riittävästi töitä järjestyksen ylläpidossa kaupungeissa ja ”radikaaliryhmittymien” sallittiin elää kaupunkien ulkopuolella niin kauan kuin ne eivät yrittäneet häiritä järjestäytyntä yhteiskuntaa. Niinpä Pihla ja Leppo hankkivat vanhan talon maaseudulta ja asettuivat sinne asumaan. Talon läheisyydessä oli metsikkö, jossa kasvoi villien puiden lisäksi runsaasti osana kiertokulkua olevia elämän puita. Heidän ja metsikön väliin syntyi kiinteä yhteys ja erityisesti Leppo otti metsänhoidon sydämen asiakseen. Metsikön puut olivat kuitenkin vanhoja ja ohittaneet jo aikaa sitten hedelmällisen ikänsä. Se oli myös syy minkä takia viranomaisia ei kiinnostanut tämä metsikkö. Hedelmälliset, tarkoin hoidetut ja jalostetut metsät kasvoivat kaupunkien yhteydessä. Toki yksittäisiä ”radikaaliryhmien” peruja olevia hedelmällisiä puita saattoi kasvaa myös takamailla, mutta niitä oli harvassa. Käytännössä ainoa keino hankkia lapsia järjestäytyneen yhteiskunnan ulkopuolella oli tehdä ryöstöretki kaupunkien tarhametsiin. Vaikka ei Pihla sitä ryöstöretkenä pitänyt, vaan ihmisoikeutenaan. Tarhametsien sijainti ja turvatoimet olivat hyvin takamailla asuvien tiedossa. Joskus harvoin ryöstöretkeläiset jäivät kiinni, mutta pääasiassa ryöstöt onnistuivat. Vaikutti itse asiassa siltä, ettei ryöstöjä edes yritetty kovin tehokkaasti estää. Siihen viittasi sekin, etteivät viranomaiset koskaan lähteneet ryöstelijöiden perään. Syynä oli joko valvontaresurssien puute, tai kuten Pihla epäili, se että jossain päättävissä elimissä oli päätelty tietyn määrän radikaalisuutta olevan tarpeen yhteiskunnan varoventtiilinä. Pihla muisti miten he olivat suunnitelleet retkeä. He olivat päättäneet, että lasten oli parasta olla lehtipuista, kuten he itsekkin olivat. Ristiriidat lasten ja vanhempien välillä olivat yleensä paljon voimakkaampia, jos toiset olivat havu- ja toiset lehtipuita. Tämä ei kuitenkaan aina yksikäsitteisesti pitänyt paikkaansa. Oli todistettavasti olemassa esimerkiksi hyvin tasapainoisia avioliittoja havu- ja lehtipuiden välillä. Mutta varma on aina varmaa, ajatteli Pihla. Kun he sitten eräänä loppukesän iltana lähtivät liikkeelle, heidän tavoitteenaan oli saada koivu-tyttö. He lähestyivät kaupungin laidalla olevaa tarhametsikköä hämärän turvin. Metsikköä kiersi aita ja harvakseltaan olevien porttien kohdalla oli vartijat. Heillä oli kuitenkin ystäväverkostossaan ihmisiä, jotka tunsivat vartijoiden liikkeet hyvin ja niinpä he onnistuivat ylittämään aidan huomaamatta. Tarhassa oli puita silmänkantamattomiin. Illan hämärtyessä tähdet alkoivat vilkkua taivaalla oksien välistä ja hiljainen tuuli kahisutti puiden lehtiä. Puut oli ryhmitelty lajin mukaan ja koska kyseessä oli kaupungin tarha, myös hedelmöitykset puiden välillä oli tehty tiettyjen tiukkojen kriteerien mukaan. Pihlaa ja Leppoa ei kuitenkaan kiinnostanut lapsen ominaisuuksien tarkempi valinta, he uskoivat tässä asiassa enemmän sattumaan ja vaistoonsa. He tunsivat lukemattomien mielten yhteyden, lähempänä olevat voimakkaammin ja kauempana olevat vaimeammin. Heillä oli summittainen tieto siitä, missä koivut tässä tarhassa kasvoivat ja niinpä he lähtivät suunnistamaan sinnepäin. Päästyään

koivujen luo he kävelivät alueella ristiin rastiin. Rentouttamalla mielensä he nostivat normaalisti tiedostamattoman yhteyden tietoisuuden tasolle ja etsivät puuta sekä hedelmää, jonka kanssa heillä oli voimakkain positiivinen yhteys. Tämä oli perinteinen tapa valita lapsi ja varmisti vanhempien ja lapsen yhteensopivuuden mahdollisimman hyvin. Kaupungeissa viranomaiset tekivät nykyään lasten valinnan käyttäen geneettisiä karttoja hyväksi. Tämä uusi tapa koettiin tehokkaammaksi ja koska lasten ja vanhempien yhteydenpito oli muutoinkin hyvin rajoitettua ja säänneltyä, ei vanhanaikaisista yhteensopivuusperiaatteista nähty olevan hyötyä. Vaelletuaan metsikössä jo hyvän tovin, he viimein tunsivat täydellisen yhteyden erään muista hieman erillään kasvavan koivun kohdalla. Koivun hedelmät olivat myös oikeassa kypsyyssvaiheessa. Eiväthän normaalit villit koivut hedelmiä tehneet, mutta elämän puut tekivät ulkonäöltään toisiaan muistuttavia hedelmiä. Niiden värityksessä ja kuvioinnissa oli vain jonkin verran eroja sekä puulajin, että yksilöllisyyden mukaan. Pihla näki koivun alaoksalla vaaleanpunertavasävyisen sileän hedelmän ja tunsu sisimmässään heti, että se oli heidän valintansa. Leppo kurotti otteen hedelmästä ja irrotti sen varovasti puun oksasta. Hän ojensi hedelmän Pihlalle, sillä perinteiden mukaan äiti kantoi hedelmän kotiin. Hedelmä tuntui suloisen lämpimältä ja Pihla sujautti sen nopeasti takkinsa sisään. He pääsivät ongelmitta myös ulos tarhasta ja suuntasivat takaisin kotiinsa. Kotona Pihla asetti kevyesti sykkivän hedelmän haudontakoriin, joka oli lastenhuoneen nurkassa. Parin viikon hermostuneen odottelun jälkeen hedelmän kuori vihdoinkin repesi ja heidän esikoisensa päästi ilmoille ensi parkaisunsa. Myöhemmin he hankkivat vielä paju-pojan. Lasten kasvatusta oli työlästä, mutta antoisaa. Vaikka takamaiden asutussyhteisö olikin hajanainen, siellä oli kuitenkin kouluja, joissa lapset saivat välttämättömät perustiedot elämään. Kokonaisuudessaan kasvatusta ja koulutus olivat paljon vapaampia kuin kaupungeissa ja ensisijaisena tavoitteena oli lasten hyvinvointi, eikä se miten tehokkaita yhteiskunnan kansalaisia heistä kasvaisi. Pihlan mielestä he olivat onnistuneet hyvin ja hän oli onnellinen ja tyytyväinen elämäänsä. Leppo oli alun perin kotoisin rannikolta ja siksi he vierailivat lasten kanssa siellä usein. Lopulta he katsoivat käytännölliseksi hankkia mökin meren rannalta ja sitä kohti he nyt ajoivat. *** Päivän ollessa puolella he saapuivat pieneen lahden pohjukkaan, joka oli aivan perheen kesä mökkipaikan läheisyydessä. Rannan läheisyydessä kasvoi muutamia puita, jotka kaartuivat kauniisti kohti ulappaa. Ulkonäöstä päätellen ne olivat jo iäkkäitä, tuulen tuivertamia, mutta edelleen erittäin elinvoimaisia. Rantakaislikko suhisi hiljalleen tuulessa ja laineet soittelivat sinfoniaansa rantakivillä. Taivaalta syöksähteli kalatiiroja rantaveteen ja ulommilla kivillä istuskeli muutamia lokkeja. Puutarhurin pakettiauto oli jo pysäköity pensaston viereen. Pihla nousi autosta ja meni kättelemään puutarhuria: ”Hyvä, että löysitte perille. Tämä paikka taitaa olla hieman syrjässä normaalitoimialueeltanne.” Puutarhuri katsoi häneen ymmärtävästi: ”Hyvin minä tänne löysin. Eihän se ole mikään ongelma navigaattorilla, kun koordinaatit ovat tiedossa. Onhan tämä poikkeuksellinen paikka, muttei aivan tavaton. Yllättävän moni nykyään haluaa viimeisen kasvupaikkansa syrjemmältä pois kaupunkien ylitieistä metsiköistä.” ”Niin, mieheni on rantaleppä, kuten tiedätte. Tämä oli hänen lempipaikkansa jo kauan sitten”, sanoi Pihla hiljaa. ”Mihin miehenne kuoli, jos ei ole liian tungettelevaa kysyä?” ”Se ei ollut mitään dramaattista. Hän oli taipuvainen mietiskelyyn ja filosofointiin. Vaikkei mikään ihmisvihaaja ollutkaan, hän viihtyi enemmän lähimetsikössämme hoitamassa puita. Siellä hän istui usein päiviä puiden juurella kissa seuranaan ja ajatteli mitä lie syntyjä syviä. Varoittelin häntä usein, että hän vielä juurtuu sinne metsään, jos viettää siellä liikaa aikaansa. Hän vain hymyili minulle lempeillä silmillään ja totesi, että hänen juurensa olivat kyllä muualla. Tietysti tiesin sen, sillä täällä meren rannalla hän oli aina kaikkein onnellisin. Eräänä päivänä hän totesi olonsa jotenkin puutuneeksi

ja silloin tiesin, että väistämätön oli tapahtumassa. Pian sen jälkeen hän lakkasi kokonaan liikkumasta ja kasvusiilmu hänen rintakehässään alkoi turvota. Vaikka hän lähtikin mielestäni aivan liian aikaisin, niin ehkä näin on kuitenkin parempi ja hän saa olla täällä meren lähellä loppuikänsä.” ”Maahanpanijaiset ovat ilmeisesti melko pienimuotoiset, tarkoitan että olemmeko tässä kaikki osallistujat?” kysyi puutarhuri pienen hiljaisuuden jälkeen. ”Kyllä. Meillä on mieheni kanssa pieni suku. Ystäviä kyllä on, mutta he voivat tulla tervehtimään häntä myöhemmin. Halusimme pitää tämän tilaisuuden intiiminä ja pienimuotoisena.” ”Mihinkä kohtaan miehenne toivoi asettuvansa?” ”Tuohon lähelle rantaa, tuon suuren kiven viereen. Siinä on mehevä maaperä ja itse asiassa tuossa hieman kauempana rannasta on suojainen kohta, johon itse olen aikamani ajatellut juurtua”, näytti Pihla. Puutarhuri otti autostaan lapion ja kaivoi rivakasti osoitettuun paikkaan miehen mentävän kuopan. Sitten he nostivat ruumiin auton peräkärystä ja asettelivat sen huolellisesti kuopan pohjalle makaamaan. Ruumiin ympärille he laittoivat runsaasti kompostia ja merilevää lannoitteeksi. Pihla ja lapset kävivät kuopan ympärille jättämään jäähyväiset Leppo-isän nykymuodolle. Puutarhuri lasketteli normaalit lorunsa Tapio metsänjumalan, Ylipuutarhurin ja Elämän-puun nimeen. Sitten puutarhuri otti lapiollisen multaa ja ripotteli sen ruumiin päälle elämän ympyrän muotoisesti: ”Puusta sinä olet tullut. Puuksi pitää sinun jälleen tuleman.” *** Vaativa kaakkoistuuli siveli pintaani ja sai raajani huojumaan. Tuuli ei ollut kylmä, sillä kesä oli parhaimmillaan. Auringon sormet kutittelivat kevyesti kaarnaani ja pehmeä aallokko kasteli ajoittain juurivarpaitani. Tunsin kuinka oksanhaarassani oleva pesä heilahti lintuemon tuodessa ruokaa poikasilleen. Taisi olla joku tintti. Aika kiittää ohi ajatellessani näitä hitaita mietteitäni. Talvella on ankeampaa myrskytuulten pyyhkiessä meren pintaa saaden aallot vyörymään kohisten pitkälle rantapuiden väliin. Onneksi näin etelässä lunta kertyy melko vähän, enkä menetä oksiani lumikuorman takia. Toki myrsky karsii kuivettuneet haarat pois. Kevään tullen perheeni ja ystäväni tulevat sitten hoitamaan minut taas elinvoimaiseen kuntoon. Vaikka en olekaan kärsimätön, haaveilen jo päivästä jolloin vaimoni istutetaan viereeni tälle kauniille rannalle. Tiedän, että hän olisi halunnut kasvupaikan lähempää kotiamme ja mieluummin sisämaasta, pihlaja kun on, mutta uskon että hän pärjää täälläkin, kun suojaan hänen runkooaan pahimmilta myrskyiltä. Minä taas olisin tukahtunut sisämaassa. Minun täytyy saada tuntea merituuli oksissani. Sitten, viimeinkin, voimme tuottaa yhteisiä hedelmiä ja saada geneettisesti omia lapsia. Jos vielä Kukka-kissamme istutettaisiin juurelleni, kun siitä aika jättää, niin tässä olisi täydellistä viettä seuraavat vuosisadat merituulia haistellessa.